

Komentář k evangelium: 19. března, Slavnost svatého Josefa

Evangelium a komentář k 19. březnu. Víra je charakteristickým rysem Josefa, stejně jako tomu bylo u Abraháma. Dnes jsme zvláštním způsobem pozváni k tomu, abychom žili z víry, den po dni, jako svatý Josef.

18.03.2025

Evangelium (Mt 1,16.18-21.24a)

„Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus.

Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida po babylonské vyhnanství čtrnáct a od babylonského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve, než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze

spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal.“

Komentář

Dnešní slavnost nás mimořádně dojemným způsobem uvádí do věčných Božích plánů. Přestože hlavním postavou evangelijního úryvku je svatý Josef, Matouš k nám ve skutečnosti mluví o původu Ježíše a jeho narození z Panny. Současně nám odhaluje i Josefovou totožnost, skrze něhož, podle otcovského práva, Ježíš podle zákona patří k Davidovu rodu. Tento úryvek nás vybízí k zamyšlení, jak Bůh počítá s lidmi: s Josefem, jehož dnes oslavujeme, a také s námi samotnými.

Josef měl přijmout otcovství podle zákona k Tomu, který zachraňuje Boží lid od jeho hříchů. Dříve než svatý patriarcha z úst anděla vyslechl tato slova, už v hloubi duše tušil, že bude účasten tajemství, jehož velikosti se necítil hoden. Čím

blíže jsme Bohu, tím více zakoušíme naši nepatrnost a pocítujeme jakoby hlubokou závrať. Právě v takový moment nám přijde na mysl představa, že Bůh je jako my, protože se často odvracíme od těch, kteří se nám jeví nedokonalí. Bůh však takový není.

Bůh se „neděsí“ naší malosti ani se od ní neodvrací. Ví lépe než my sami, k čemu nás povolal a k čemu nás hodlá uschopnit.

O životě svatého Josefa víme velmi málo, ale můžeme si představit, že mu nebyly neznámé oběti a starosti každého druhu. Vidíme ho například v další události evangelia, kterou lze dnes použít, a to, když je ztracené Dítě-Ježíš znovu nalezeno v chrámě (Lk 2,41-51a).

Josefova bolest nespočívala jen v tom, že nemohl Ježíše nalézt, ale i v nejasnosti jeho odpovědi Marii: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že

mám být v tom, co je mého Otce?“
Být účasten na tam velkém tajemství
a nevědět tolik věcí!

Bůh svěřil Josefovi to
nejdrahoccennější – Ježíše a Marii –
protože velmi dobře znal jeho srdce.
Rovněž Církev se jemu svěřila
mimořádným způsobem. V Josefovi
odkrýváme zamilované srdce, plné
spravedlnosti, oddané, schopné trpět
i učenlivé. To vše jsou vlastnosti těch,
od nichž se očekávají velké věci.
Neboť, jak říká svatý Pavel: „Vždyť i
to, že chcete, i to, že pak jednáte,
působí přece ve vás Bůh, abyste se
mu mohli líbit“ (Flp 2,13). Bohu vždy
poslouží odpovídající předpoklady
(dispozice). A Josef je měl.

První čtení z dnešní mše svaté (2 Sam
7,4-5a.12-14a.16) i druhé čtení (Řím
4,13.16-18.22) nám pomáhají
pochopit ústřední prvek Josefova
života, který nás všechny dojímá. V
druhé knize Samuelově čteme: „ Až

se naplní tvé dny a uložíš se ke svým
otcům, vzbudím po tobě potomstvo,
které vzejde z tvých útrob, a
upevním jeho království. Postaví
dům mému jménu a já upevním jeho
královský trůn navěky. Já mu budu
otcem a on mi bude synem. Tvůj
dům a tvé království potrvá přede
mnou navěky, tvůj trůn bude pevný
navždy.“ Tento text mluví o Mesiáši,
ale také o potomstvu. A v listu
Římanům čteme: „ono zaslíbení jisté
pro všechny, potomky, a to nejen pro
ty, kteří mají Zákon, ale i pro ty, kteří
mají víru jako Abrahám. Vždyť on je
naším společným otcem – jak to stojí
v Písmu: 'Ustanovil jsem tě za otce
mnoha národů' - před Bohem,
kterému on uvěřil, že oživuje mrtvé a
volá k bytí to, co není. Ačkoli už
nebylo naděje, on přece doufal a
uvěřil, že se stane otcem mnoha
národů, protože mu bylo řečeno: 'Tak
četné bude tvé potomstvo!'

Jak to souvisí s Josefem?

Bůh nabídl Abrahámovi nespočetné potomstvo, a cesta k tomu vedla skrze víru. A jsou to vlastně věřící, kteří učinili Abraháma otcem, ti, kteří potvrdili jeho otcovství. Tak to říká Pavel. Abrahámovo otcovství je úplným darem, pokud se hledí na to, co plodí: Izák je darem, jeho univerzální otcovství ve věřících je darem.

Bůh chce, abychom pochopili, že s námi počítá, abychom se stali otci, a to konkrétně skrze víru, víru spolupracující s láskou. Právě to vidíme u Josefa, o němž můžeme také říci, že věřil tváří v tvář nepochopitelnému.

Dnes jsme zvláštním způsobem pozváni k tomu, důvěřovat Bohu den za dnem s jistotou, že mnozí jsou povolání, aby se k Bohu přiblížili, díky naší víře, která se den za dnem stává životem.

Juan Luis Caballero

Juan Luis Caballero

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-19-brezna-
slavnost-svateho-josefa/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-19-brezna-slavnost-svateho-josefa/) (10.08.2025)